

Moli in delaj.

Peter in Pavel sta bila soseda. Peter je imel četvero, Pavel troje otrok. Srečata se na cesti. Začnè se razgovor. Tožita si vsak svoje breme, ki ju tako neusmiljeno bije in teži.

Peter reče: „Pri meni je neznosna béda, pa se ne morem otresti skrbij in nadlog, ki me teró. Pri meni je vsak dan Bog pomagaj! V vsakem voglu hiše me pozdravlja béda, pa naj delam še tako pridno vse dneve in vse noči. Zmirom pri delu, nikoli počitka, a nikjer nič, da bi se kaj poznalo. Še celó ob nedeljah ne mirujem, trudim se in delam, a moji otroci vender nimajo ne kruha ne obleke!“

Nato Pavel: „Sosed moj dragi! Kakor pri tebi, tako pri meni. Tudi moji otroci nimajo kruha za vsak dan v letu. Po večkrat gladujejo, a jaz nimám, da bi jih nahranil. Vsako jutro molim in prosim Boga, da bi mi olajšal moje breme; in kadar čujem zvoniti opóldne ali zvečer, zopet pokleknem in molim s povzdignjenima rokama. A vse je zamán! naj molim tudi po več ur na dan, pomoči ni od nikoder. Dozdeva se mi, da Bog mene in mojih otrok ne vidi, ali je pa popolnoma pozabil na nas.“

Ta razgovor je slišal starec Luka, ki je na blizu stal in poslušal. Po vsej vasi in okolici ga je spoštovalo staro in mlado. Bil je starec poln modrosti. Vsaka njegova beseda je bila zlatá vredna. Ta pristopi k sosedoma in jima reče:

„Draga moja! vajino delo je brezuspešno, ker nema blagoslova božjega. Ako me hočeta poslušati, pa vama povem, zakaj nè.“

Starec si otare pòtno čelo z veliko modro ruto, predene „fajfo“ iz levega kota ust v desni ter reče:

„Kar jeden od vaju stori preveč, to stori drugi premalo. In tako zopet narobe. Moliti, to še ni dosti, kakor tudi ni dosti, samó delati. Oboje je treba: moliti in delati. In to dvojè želi Bog, da storita tudi vidva. Molita in delajta, pa vama bode pomagal dobri nebeški oče. To si zapišita dobro v dušo in srce!“

Peter in Pavel zamišljena otideta vsak na svoj dom. Ravnala sta se odslej po starčevih besedah, in glej čuda! od tistihmal je nestalo siromaštva in béde pri njih in njunih otrocih. Postala sta srečna in zadovoljna.

Posl. Ivan T.

Komu je najhuje?

(Narodna basen; zapisal v Grmu J. Barlè.)

Pogovarjali so se in pripravljali postelj, vrata in tram, čegav posel je najtežavnejši. Postelj je govorila: „Oj da bi le skoraj bil dan, da bi ljudij ne držala!“ — Vrata so vzdihovala: „Oj, da bi le skoraj bila noč, da bi se ne odpirala vsak čas.“ — A tram je potrpežljivo vzdiknil: „Bodi si temu, kakor mu, meni je zmirom jednako! — Bil je njemu najtežavnejši posel, a s potrpljenjem se vse prebije.“

